

geren han saa stærkt, at han maatte liste sig til at spise af denne Brød; han maatte liste sig til at stille Hungeren med det, som var lagt paa Benene, for at Hævvelsen skulde forsvinde. Den menneskelige Bødsel maa oprøres i sit Underste, naar man tænker sig, at man her i Hovedstaden skal kunne opleve Sigt med en Mand, der er mistænkt. Dette var hans Fængsel, dette var hans Klædebragt, og dette var hans Føde; men man lod det ikke engang være dermed. Den Forbryder, som man satte ned til ham, — en gammel forhærdet Forbryder — lod ham ikke have Ro til at sove om Natten, men saasnart denne mærkede, at han vilde til at blunde, vækkede han ham og fik ham til halvt vaagen at høre sig paa forskjellige Spørgsmaal, som om man antog, at han halvt sovende kunde komme til at sige Noget, som han ikke i vaagen Tilstand vilde sige; hans Søvn blev ham i de Dage, da denne Forbryder sad der, saaledes forhindret, at han ikke engang kunde have Søvnens Bederqvælgelse, eller komme til at forglemme sine Lidelser et Øieblik i Søvnens Arme. Og hvad gjorde man saa videre? Man bibragte ham desuden alle de aandelige Lidelser, som man formaaede. Jeg vil ikke engang tale om, at den nævnte Forbryder, naar Børgensen gik og led under den største Hunger, sagde til ham: Jeg vil skaffe Dig Brød; sælg mig den Forlovelsesring, som Du har der paa Din Finger, Din Forlovede har vendt Dig ryggen for længe siden, hun vil ikke have Noget med en saadan Kjætring at gjøre, hvad vil Du glemme paa den Ring for; giv mig den, og jeg vil skaffe Dig Brød —, men Forhørsdommeren puffede ham, stødte ham, ubstjeldte ham, og ikke alene ham, men hele hans Familie, som Dommeren ikke kjendte, og Bedkommende har forfikkret mig, at det var en meget hæderlig Familie. Ikke engang dette var nok; Dommeren fortalte ham Løgn; han fortalte ham, at hans Forlovede havde forladt ham, at han ikke kunde gjøre Regning paa hende, thi hun vilde ikke have med ham at gjøre, hvilket var Løgn. Dette,

maa jeg sige, maatte være en dobbelt aandelig Lidelse for den allerede legemligt Lidende.

En saadan Behandling har jeg ikke kunnet lade gaae hen, uden at bringe den frem i Folkets Representations offentlige Forsamling, thi det er en Behandling, som Folket maa vide kan eksistere her i Landet i vore Dage. Den maa fremkalde Folkets substenbige Fordømmelse, saa at, naar man ikke kan ramme Bedkommende paa anden Maade, skal Folkets eenstemmige Fordømmelse ramme ham. Derfor har jeg bragt Sagen frem. Nu vil jeg høre, hvad Justitsministeren har at sige til en saadan Fremførd, hvad det Offentlige, efterat Saadant er kommet frem, har foretaget, ikke om det har indhentet Erklæringer, thi Erklæringer bethede Intet, men om det har foretaget alvorlige Undersøgelser, ikke for at glide hen over disse Ting, thi det er Ting, der ikke maa glibes hen over, men for virkelig at faae Sandheden frem; jeg vil høre, om det Offentlige, efterat have foretaget saadanne alvorlige Undersøgelser, har gjort noget Skridt, om de Paagjældende, der have foranlediget en saadan Behandling af en ustyldig Borger her i Landet, kunne gaae frie den Dag idag, om de kunne gaae ustraffede omkring, om de endnu kunne blive siddende i deres Embeder og udøve en lignende Behandling mod Enhver, der falder i deres Kløer, thi her siger jeg „Kløer“. Det maa godtgjøres for det danske Folk, om det endnu er muligt, at noget Saadant kan taales her i Danmark. Vi have seet den Ulykkelige komme ud. Han var i de første 2—3 Uger derefter sindsforvirret. Hans Forlovede havde holdt fast ved ham med usorandret Kjærlighed og Trofast, uagtet hendes Familie havde paavirket hende i samme Grad, som han i denne Retning var bleven paavirket, for at hun skulde lade ham fare; men hun sagde: Jeg troer paa hans Ustyldighed, og jeg opgiver ikke denne Tro, før jeg seer ham dømt. Man kunde ikke dømmen ham; men han havde ikke den Glæde, inden han døde — efter hvad jeg troer, døde han som Følge af den Behandling, han havde lidt —,